

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

שקלים יד-כ | פרשת שמיני | גליון מס' 66

דף יד.

הקדוש ברוך הוא משרה שכינתו אלא על גיבור, ועשיר וחכם וענו, וכולם ממשה ע"ש. וא"כ איך שרתה השכינה על משה קודם שפסל את הלוחות והעשיר. וביערות דבש (ח"א דרוש ב') כותב שבאמת היה לו למשה רבינו עשירות גם מקודם, רק נדב הכל למשכן כדאיתא במדרש, לכך ניתן לו עושר אחר מפסולת של לוחות, כי למשה עצמו נאמרה נדבת המשכן קודם הלוחות שניות, ותיכף נדב בלבו כל כספו וזהבו. ע"כ.

ובספר אזנים לתורה להגר"ז סורוצקין ז"ל כותב בזה: נראה ליישב, דהנה הטעם שהנביא זקוק להיות עשיר, הוא כדי שיהיו דבריו נשמעים, דחכמת המסכן בזויה. והשתא יש לומר, דקודם שהשתחו בני ישראל לעגל הזהב, לא היתה העשירות חשובה בעיניהם, וכדאיתא במסכת ברכות (דף ט, ב) "וישאלם וינצלו את מצרים" (יב, לו) אמר ר' אמי: מלמד שהשאלום בעל כרחם דישראל. שלא רצו לשאול מהמצרים את הכסף והזהב, ועשו זאת מפני צווי ה'. וממילא לא היה אז הכרח לנביא להיות עשיר. אבל אחרי שעשו בני ישראל את העגל, והשתחו לאלהי זהב, המסמל את התאוות הניקנות בזהב, התחילו מכבדים את העשירות, והעיקר מבזים את העניות, והוכרח משה להתעשר, כדי שיהיו דבריו נשמעים. ואף על פי שטחן משה את העגל היטב עד אשר נעשה דק לעפר, הרי ה"עפורת זהב" נשארו במוחות בני ישראל, ועדיין הכל משתחוים לזהב ומחוללים סביבו, ומאז נעשה חכמת המסכן בזויה. ובשעה שהכל מתעשרים מ"פסולתו" של העגל, מהשריים של הסטרא אחרא, הרי משה רבינו כשהוכרח להיות עשיר, נתעשר מסטרא דימינא מפסולתן של לוחות עכ"ד.

דף טו.

רבי חנינא בר פפא הוה מפליג מצוה בליליא, חד זמן פגע ביה רבהון דרוחייא, אמר ליה לא כך אולפן ר'

בית גרמו וכו' בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצא ביד בניהם פת נקיה מעולם שלא יהו אומרים ממעשה לחם הפנים הן אוכלין, בית אבטינס וכו' שלא יצאת אשה משל אחד מהן מבושמת וכו' - כתב האלשיך הקדוש בתורת משה (פרשת לך לך) על הפסוק ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן וגו' (בראשית יד, יח), דהפסוק קאמר דעל כן לא האכילו בשר משום שהוא כהן לא - ל עליון מקריב קרבנות ולא רצה שיראה כמאכילו מבשר הזבח אשר לא כדת, וכענין הממונים על לחם הפנים שלא הי' בביתם פת נקיה, ומפטמי הקטורת שלא היו מתבשמים בביתם, בל יחשדום שנהנים מההקדש, כן מלכי צדק לא הוציא רק לחם ויין ולא בשר, ובלחם ויין לא היה חשד, כי בימים ההם לא היו נסכי יין ולחמי מנחות או לחם הפנים, כי הלא אמרו חז"ל (ב"ר פ' מ"ג) כי בזכות לחם ויין שנתן לפניו בשרו על שתי הלחם ונסכים לעתיד, עיין שם.

עוד נציין שבתורה תמימה (במדבר לב, כב) העיר על ברייתא זו וכתב: "אפשר לומר דבמכוון אמר הלשון "ביד בניהם", ומוסב על הבנים הקטנים, דדרך הקטנים לצאת לחוץ ופתם בידיהם ויש לחוש מפני הרואים, אבל הגדולים מותרים לאכול משלהם בבתיהם, ואף על פי דקיי"ל דכל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין אפילו בחדרי חדרים אסור, אך כבר כתב הרא"ש בשבת פ' חבית ועוד פוסקים, דכלל זה אינו אלא באיסור דאורייתא ממש ולא באיסור דרבנן, ומכש"כ בדבר כזה שאינו רק מדה ומנהג יפה ולא מדינא, דכמה אנשים אוכלין פת נקיה" כו'. יעו"ש.

דף יז.

פסל לך וכו' וממנו העשיר משה וכו' - המפרשים הקשו, דהרי בגמ' נדרים (ל"ח ע"א) איתא דאין

הק' בעל דברי חיים כנ"ל, אבל לא יקפוץ ידו מליתן ביום ובלילה ולא ישיבנו ריקם להעני חלילה ע"כ. וראה בשו"ת יבי"א (חלק ט - יורה דעה סימן טו) שהאריך בזה ובתו"ד כתב: 'ולכן פעמים רבות שנזדמן לנו להתרים את הקהל בסוף שיעור תורה שמתקיים בלילה, לא היינו דוחים הדבר כלל, כי הקהל מתאסף בלילה לשמוע השיעור, ומצוה גוררת מצוה, ואם לא עכשיו אימתו. ולכן היינו מתרימים את הקהל בלילה לצורך עניים ואביונים או יתומים ואלמנות וכיו"ב. וכל שכן שיש להתיר להתרים את הקהל בלילה לצורך מוסד של תורה, כגון ישיבות או תלמודי תורה, כשיש צורך דחוף להתרימם בלילה. ואף על פי שכתבנו בשם הפתח עינים שבשאר צדקה לא נכון לעשות בלילה, מ"מ אין זה מוכרח. וע' בשו"ת יין הטוב (חאו"ח סי' נג). ע"ש'.

דף טז.

שאל ויהוא נמשחו מן הפך היתה מלכותן מלכות עוברת, דוד ושלמה נמשחו מן הקרן היתה מלכותן מלכות קיימת- דברי נחמד כתב בספה בני יששכר (חודש כסלו מאמר ד' אות ק"ב) אשר כתב לרמז: קרן בגמטריא "מלך לעלם ועד", ופך בגמטריא "מלך" לבד דהיינו זמני בלי המשך. ולכן כשהחשמונאים מצאו את פך השמן ולקחו בידם המלוכה לא נמשכה מלכותם לדורות אלא לשעתה, עד אשר ירים "קרן" משיחו דביאת משיח בן דוד ותמשך מלכותו לעד ע"כ.

דף טז:

מי גנזו יאשיהו גנזו- דבר פלא איתא בענין זה ברבינו בחיי פרשת עקב (דברים י' א') וז"ל: והסיבה ליאשיהו שגנז הארון יותר משאר כלי הקדש לשני ענינים, האחד לעילוי קדושתו שאין לך מקודש ומעולה בכל הכלים כמוהו, וכשם שהוא קודם לכולן במעשה כך הוא מקודש מכולן שהוא דוגמא לכסא הכבוד ומעון לשכינה והשכינה דבקה לעולם עם הארון, ולכך בבית שני לא היה בו ארון וכשחסר ארון חסרה שכינה, ולפי שהיה יאשיהו יודע שהבית עתיד ליחרב ע"י נבוכדנצר והנביאים שבימיו מתנבאין וצווחין כן והיה דבר ברור אצלו שכל הכלים יגלו לבבל, לפיכך חס על כבוד הארון לעלויו ורצה לגנזו. והשני שראה בארון סימן הנסיעה, והוא, שהבדים שהאריכו בימי שלמה נתקצרו בימיו וחזרו לאותה מדה שהיו בימי משה, וכשהיו ישראל נכנסין במקדש והיו רואין הפרוכת ושני בדי הארון היו ראשיהן נראין מחוץ לפרוכת כשני דדי אשה שנראין מתחת בגדיה, ועל שני בדין אלו הזכיר שלמה (שיר

(דברים יט, יד) לא תסיג גבול רעך, אמר ליה ולא כן כתיב (משלי כא, יד) מתן בסתר יכפה אף. והוה מסתפי מיניה וערק מן קמוי- וראה לחיד"א בברכי יוסף (אורח חיים סימן רלה סק"א, ויו"ד סימן רמז סק"ב), שהאר"י ז"ל היה נותן צדקה לגבאי בתפלת שחרית ובתפלת המנחה, ולא בתפלת ערבית. כי בערבית זמן דין גמור, ואינו זמן הראוי לתת צדקה. ע"ש. ובשער הכוונות (דף נב) מפורש הדבר יותר, שעיקר נתינת צדקה הוא בשחרית, אבל במנחה שהוא זמן הדינים, אינו כל כך מוכרח ענין נתינת הצדקה עתה כמו בשחרית, ומכל מקום היה נוהג האר"י ז"ל לתת צדקה במנחה, אבל בערבית שהוא זמן דינים קשים לא היה נותן צדקה. ע"כ.

ויש שרצו להוכיח שע"פ הפשט אין חשש ליתן צדקה בלילה ממה שאמרו באבות דרבי נתן (פרק ג' הלכה ז') שאם נתת פרוטה לעני שחרית, ובא עני אחר ועמד לפניך ערבית תן לו, ושכ"כ מהר"ח פלאגי' בכף החיים (סימן ב' אות ז'), שיש להוכיח מהמשנה באבות דרבי נתן, שיש לתת צדקה גם בתפלת ערבית. ע"ש. אמנם החיד"א בספרו כסא רחמים (על אבות דרבנו נתן הנ"ל) כתב דלפי מה שכתב רבינו האר"י ז"ל שאין לתת צדקה בלילה שהוא דין גמור, יש לומר דערבית דקאמר הכא לאו דוקא, אלא ר"ל מבעוד יום, וכמו שכתוב ולערב אל תנח ידך, שמתפרש יפה מבעוד יום. ע"ש. [ובשו"ת שיח יצחק סימן תכט כתב: הנה חידוש שלא העיר הגאון הברכ"י זלה"ה מגמ' בבלי מפורשת שמותרים ויכולים ליתן צדקה בלילה, מסנהדרין (דף ל"ה ע"א) כל תענית שמלינים בה את הצדקה כאילו הרגו את הנפש שנא' צדק ילין בה גוי, ברש"י רגילין הי' "בלילי תענית לעשות צדקה" ע"ש, וע"ע בלק"ח ח"ג במנהגי מרן הח"ס ז"ל מש"כ בזה].

והמנחת אלעזר (דברי תורה ח"א אות קיז) הביא מהדברי חיים זצ"ל שכשהיה מצטרך לתת צדקה בלילה היה אומר למקבל קח לך להכנסת כלה או לדורון דרשה או על המשקה או על הוצאת הדרך וכיו"ב כדי שלא יהא בתורת צדקה אלא בדרך מתנה. עוד כתב שם דכל האיסור לתת צדקה בלילה לא נאמר בעני הפושט יד, דאיך ס"ד שבלילה מותר לעבור על לאו של לא תקפוץ ידך, ואמרו ז"ל כל המעלים עינו מן הצדקה כאילו שופך דמים. ומסיים הרה"ק ממונקאטש זצ"ל שם: ודלא כאותן הקמצנים אשר לא יחפצו לעשות צדקה וכשיגיע להם עני בלילה אומרים שמחמירים מליתן צדקה בלילה וביני לביני ילך העני לדרכו ויפטרו מליתן ויש בזה כמה לאוין כנ"ל וכו', ואם ירצה א' להיות מדקדק יוכל לומר לאיזה צורך מתנה כמנהג רבינו

הארה. ובו יש צורת יד, והיא כפופה. וכשגברה הסטרא אחרא, נשתלחה אותה יד, ונחרב הבית. ובספר פני מנחם לכ"ק אדמו"ר מגור זצ"ל פרשת דברים (תשנ"ד) כותב: "ביום טוב אומרים ואין אנחנו יכולים לעלות וליראות ולהשתחות לפניך וכו' מפני היד שנשתלחה במקדשך". מה הכוונה מפני היד, יש מפרשים (ר"י עמדין) שהכוונה למה דאיתא שבעת החורבן השליך גבריאל גחלי אש על בית המקדש ובלי זה לא היה יכול להישרף.

ויש מפרשים שהכוונה להא דכתיב ידו פרש צר. אך בפשטות הכונה להא דאיתא בגמ' (תענית כט א) משרחב הבית וכו', נתקבצו כתות כתות של פרחי כהונה ומפתחות ההיכל בידן ועלו לגג ההיכל וכו' וזרקום כלפי מעלה ויצתה כעין פיסת יד וקיבלתן מהם, וזהו מפני היד, שהרי כשאין מפתחות אין קרבנות. וכדאיתא ששלמים ששחטן קודם פתיחת דלתות ההיכל פסולין.

דף יח.

עשר מנורות עשה שלמה וכו'. במשך חכמה (פר' תצוה) כתב הטעם שעשה שלמה המלך עשר מנורות ועשר שולחנות, שהיכל בית המקדש היה יותר מ"א פעמים גדול משל משה. ובאמת היה צריך י"ב מנורות, דהמשכן היה עשר על שלושים אמה וגבוה עשרה, דהיינו $3000 = 10 \times 10 \times 30$ אמות. וההיכל שבנה שלמה היה שישים על רוחב עשרים וגובה שלושים אמה דהיינו $36000 = 60 \times 20 \times 30$ רק שלא היה יכול להיות יתר על צד אחד מעל הצד השני. דהמנורה של משה רבינו היתה צריכה להיות באמצע וממילא לא רצו לעשות ששה מצד אחד ורק חמש מצד אחר.

ולפיכך במשכן היה מספיק רק מנורה אחת אבל בבית המקדש היה נצרך י"א מנורות, ולעומת זה היו צריכים י"א שולחנות דהלוא התורה כותבת "וישם את המנורה באהל מועד נכח השולחן" (שמות מ, כד) ולפיכך לעומת הי"א מנורות עשה שלמה המלך י"א שולחנות ע"כ.

דף יט:

מתניתא אמרה כן איברי נבילות וחתיכות מותרות חתיכות מותרות לא ממש וכו'. בגליון הש"ס פירש על פי דברי הגמרא בחולין (צ"ה ע"א) שלרב דס"ל בשר שנתעלם מן העין אסור אז מה דקתני במשנה מותרות אין הכוונה דמותרות ממש אלא מותרות משום נבילה אך אסורות עדיין באכילה.

ד' שני שדיך כשני עפרים וגו' וכשנתקצרו עתה בימי יאשיהו וחזרו כלפי פנים, היו ישראל נכנסין ולא היו רואין אותן יוצאין ובולטין מן הפרוכת כמנהג לפי שחזרו לאותה מדה שהיו בימי משה, והכיר יאשיהו בזה שהארון מזומן לנסיעה ומתכנס והולך.

ועוד ראה כשנכנס חלקיה הכהן לעבוד עבודה בהיכל שמצא שם ספר תורה שהוא מצד הארון ברית ה' שיצא לתוך ההיכל והכיר בזה שזה אות לגלות ולחורבן ביהמ"ק, וזה שת"י ויהי בשלשים שנה והוא בתלתין שנין בזמן דאשכח חלקיה כהנא רבא ספרא דאורייתא בבי מקדשא בעזרתא תחות אולמא בפלגות ליליא בתר מעלני סהרא בימי יאשיהו בן אמון, ומתוך שראה סימנין אלו ראה לגנזו, והא למדת שעיקר הקדושה לארון זה של בצלאל היה, לא לארון שעשה משה לשעה, ועל ארון זה של בצלאל ארז"ל במס' עירובין פרק הדר כל זמן שארון ושכינה שלא במקומן ישראל אסורין בתשמיש המטה, שאם תאמר על ארון שעשה משה שהיה יוצא עמהם במלחמותיהן, היאך אפשר לומר כן דשבעה חדשים שישב הארון בשדה פלשתים שיהיו ישראל אסורין בתשמיש המטה ונמנעים מפריה ורביה וכן דוד שאמר לאוריה (ש"ב י"א) רד לביתך, אלא על ארון של בצלאל אמרו כן שהוא עיקר הקדושה, משא"כ בארון של משה שאין קדושתו כל כך עכ"ד והוא דבר פלא.

דף יז.

י"ג פרצות היו שפרצום מלכי יון וחזרו וגדרום בני חשמונאי ותקנו כנגדם י"ג השתחואות. במשנה במדות (פ"ב מ"ג) מבואר שאותם י"ג פרצות היו בסורג, הוא המחיצה הסובבת הר הבית לפנים מחוזות הר הבית, וכתבו שם התנוי"ט והגר"א דבמכוון פרצו באותו מקום, כי מבואר בריש כלים שעד אותו מקום הי' מותר לנכרי ולטמאי מתים להיכנס, ומשם ואילך הי' אסור להם להכנס, ולכן דייקא שם פרצו פרצות בכדי להתיר להם להכנס לפנים ממנו, ולהסיר הגבולות שבין ישראל לאומות העולם.

וחד אמר באה כמין יד ונטלתן מידו. עפ"י זה ביאר היעב"ץ לשון התפלה במוסף של יום טוב "מפני היד שנשתלחה במקדשך" הוא אותה יד שנשתלחה ממרומים, ולקחה מיהויכין מלך ישראל מפתחות בית המקדש להיות שמור למעלה עד עת בא הגואל ע"כ.

ויש שצינו דאיתא בסידור האר"י ז"ל שיש חלון אחד שנקרא "זוהרא", ומשם מקבל הסטרא אחרא

וּכְתַב בְּשׁוֹ"ת חֲכָם צְבִי (ס"י מ') דְּכִמּוֹ דְּכָאן בְּדַבְרֵי
הַמְּשֵׁנָה דְּקִתְנֵי מוֹתְרוֹת אִמְרָנוּ דְּאִין הַכוּוְנָה
דְּמוֹתְרוֹת לְגַמְרֵי אָף בְּאִכִּילָה אֲלֵא מוֹתְרוֹת מְשׁוּם
נְבִילָה, כְּמוֹ כֵּן מָה דְּאִיתָא בִּיבְמוֹת (ל' ע"א) לְגַבֵּי
שְׁלֵשָׁה אַחִים זֶה הֵיא שְׁאִמְרוּ וְכוּלְן שְׁמַתּוּ אוֹ נִתְגַּרְשׁוּ
צְרוּתֵיהֶן מוֹתְרוֹת, אִין הַכּוּנָה דְּמוֹתְרוֹת לְגַמְרֵי אֲלֵא
מוֹתְרוֹת מְשׁוּם צְרַת עֲרוּה אָךְ אִסּוּרוֹת מְטַעֵם
קְטְלָנִית, וְדֵלֵא כְּדַבְרֵי הַרְלַב"ח דְּכַתְּבַת דְּאִין אִיסּוּר
קְטְלָנִית בִּיבְמָה, וְהוֹכִיחַ מָהֵא דְּקִתְנֵי מוֹתְרוֹת, עֵיין
ש.ם.

וְהֵינּוּ דְּהִירוּשְׁלַמֵּי ס"ל דְּכַה"ג לֹאוּ הֵינּוּ כְּהֵן הַדְּיוּט
אֲלֵא קְדוּשָׁה אַחֲרַת לְגַמְרֵי, מִשְׁא"כ הַבְּבִלִי ס"ל
דְּקְדוּשַׁת כְּה"ג כְּלוּל בְּתוֹכּוֹ קְדוּשַׁת כְּהֵן הַדְּיוּט, וְלִכְּן
צְרִיךְ לְהַבִּיא בְּנוֹסֵף לְהַמְנַחַת חֲבִיתִין שְׁתֵּי מִנְחוֹת
חִינוּךְ א' בְּשִׁבִיל חִינוּכּוֹ כְּכֵהֵן הַדְּיוּט, וְא' בְּשִׁבִיל
חִינוּכּוֹ כְּכֵהֵן גְּדוּל.

וּכְתַב עוֹד דְּדַבֵּר זֶה תְּלִיא בְּמַחְלוּקַת (יּוֹמָא י"ב ע"א)
אִי אֲבַנְטוּ שֶׁל כְּה"ג הֵינּוּ אֲבַנְטוּ שֶׁל כְּהֵן הַדְּיוּט, אוֹ
שְׁאֲבַנְטוּ שֶׁל כְּה"ג הִי' בּוֹ כְּלָאִים אֲבַל אֲבַנְטוּ שֶׁל כְּהֵן
הַדְּיוּט לֹא הִי' בּוֹ כְּלָאִים, דְּלִמ"ד דְּאֲבַנְטוּ שֶׁל כְּה"ג
הֵינּוּ אֲבַנְטוּ דְּכֵהֵן הַדְּיוּט, א"כ קְדוּשַׁתוֹ שֶׁל כְּה"ג
כְּלוּל בּוֹ גַּם קְדוּשַׁת כְּהֵן הַדְּיוּט, מִשְׁא"כ לְמֵאן דְּאִמְר
דְּאֲבַנְטוּ שֶׁל כְּה"ג לֹאוּ הֵינּוּ אֲבַנְטוּ שֶׁל כְּהֵן הַדְּיוּט,
א"כ בְּע"כ שְׁשֵׁתֵי קְדוּשׁוֹת הֵם עֵיין שֵׁם עוֹד מָה
שְׁבִיאָר בְּזָה.

<<<<<<>>>>>

הודעה חשובה ודחופה

לאחר שזיכנו ה' להקים את הכולל הייחודי 'בית מדרש גבוה לכהנים'
והוא כולל ערב וכולל יום שישי לכהנים להכניס לעבודת בית
מקדשנו שיבנה במהרה בימינו כרצון אדיר חפצו של מרן הח"ח
זיע"א שהרבה לעודד ע"כ בספריו ובמכתביו - ואשר נוסד ע"י מאות
אנשים אשר נתנו הו"ק של 10 ₪ לקיומו והחזקתו. [ועדיין זקוקים
אנו לעוד הוראות קבע - וניתן לתרום דרך מכשירי נדרים עבור בית מדרש
גבוה לכהנים] כעת שאיפתנו להקים 'כולל יום שלום' לכהנים, כל מי
שיוכל לסייע בדבר גדול ונשגב זה למען בית ה' אלוקינו הן בעצה
והן במזומן שכרו רב למאוד - פנו כעת למס' הטל: 0504166339 או
במייל k0504166339@gmail.com

הופיע ויצא לאור החיבור הנפלא 'שאלות הלומדים' עמ"ס
פסחים והוא ומשא ומתן נרחב על שאלות הלומדים בשיעור,
ניתן לקבלו ע"י בקשה במייל המערכת, כמו כן ניתן לקבל את
'שאלות הלומדים' עמ"ס ברכות שבת ועירובין.

דף כ.

**במשנה: בראשונה היו ממשכנין את מוצאי עד
שהוא מביא נסכי חזרו להיות מניחין אותה ובורחין
התקינו ב"ד שיהיו נסכי באין משל צבור-הנה לכאן
צ"ב למה ה"י ממשכנין את מוצאי להביא נסכים,
למה יתחייב הוא דוקא להביא נסכי להקדש. וביאר
הגאון ר' חיים קנייבסקי שליט"א בספרו שקל
הקדש (פ"ד ה"ג ד"ה נסכיהן) עפ"י מה דאיתא
בחולין דהמוצא קן של הקדש צריך להביאו לגזבר,
ואינו מצווה בו בשלוח הקן, ולכאן תיקשי הא לא
מצינו חיוב השבת אבידה בשל הקדש, דשור אחיך
כתיב, וע"כ דכמו שהצבור מצווה להקריב קרבנות,
לכן כל המוצאו נעשה בזה גזבר, ומצווה עליו
להשיבו למקומו ליד הגזבר כדי שיקרבהו. וה"נ
לענין נסכים כיון שא"א להקריבו בלי נסכים, צריך
הוא להביא נסכים.**

דף כ:

**מביא שתיים אחת לחינוכו אחת לחובת היום- באור
שמח (הל' כלי המקדש פ"ה ה"ז) חקר אי כהן גדול
הוא כהן הדיוט עם עוד מעלה יתירה של כהן גדול,
או שכהן גדול הוא דבר נפרד וקדושה אחרת לגמרי
מכהן הדיוט.**

**גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.
מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב- שמעו ותחי נפשכם.
כמו"כ מתקיים שיעור 'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המוגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב.
ניתן לשמוע את השיעורים בקול הלשון במס' 03-6171111 להקיש *7 ואז קוד *66339 *שלוחה 6**

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

ניתן לקבל גם את הגליון היוצא ע"י 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.